

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudkyň JUDr. Martiny Kúchlerové, Ph.D. a JUDr. Ivony Šubrtové ve věci

žalobkyně a): **Mgr. L. L.**

a

žalobkyně b): **E. Z.**

obě zastoupeny advokátem JUDr. Milanem Zápotočným
sídlem Telečská 7, 586 01 Jihlava

proti

žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**
sídlem Žižkova 57, 597 33 Jihlava

za účasti:

1. EG.D., a. s., IČ: 28085400

sídlem Lidická 1873/36, 602 00 Brno

2. CETIN a. s., IČ: 04084063

sídlem Českomoravská 2510/19, 190 00 Praha 9

3. Ing. P. N.

4. A. N.

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. ledna 2021, č. j. KUJI 5009/2021, sp. zn. OUP 436/2020 Sch-2,

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 20. ledna 2021, č. j. KUJI 5009/2021, sp. zn. OUP 436/2020 Sch-2, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyním na náhradě nákladů řízení částku ve výši 19 165 Kč, a to do 10 dnů ode dne právní moci rozsudku, k rukám zástupce žalobkyně.
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

1. Žalobkyně se žalobou podanou u Krajského soudu v Brně dne 5. 3. 2021, a pravomocně postoupenou Krajskému soudu v Hradci Králové dne 9. 4. 2021, domáhaly zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2021, č. j. KUJI 5009/2021, sp. zn. OUP 436/2020 Sch – 2, a jemu předcházejícího rozhodnutí Městského úřadu Havlíčkův Brod, stavebního úřadu, ze dne 9. 9. 2020, č. j. MHB_ST/1217/2017/Pa JID 88410/2020/muhb (dále jen „rozhodnutí správního orgánu prvního stupně“ či „prvostupňové rozhodnutí“ či „dodatečné stavební povolení“). Napadeným rozhodnutím žalovaný podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), zamítl odvolání žalobkyně a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.
2. Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo podle § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“), dodatečně povolena stavba popsána jako: zděná jednopodlažní stavba o půdorysných rozměrech 10 x 7 m se sedlovou střechou s výškou hřebene 6,2 m od úrovně podlahy přízemí; stavba obsahuje garáž se 2 stáními pro osobní vozidla, hobby dílnu, zádveří a WC, podstřešní prostor bez účelového využití – půda přístupná výletem z prostoru garáže, ve stavbě je umístěn komín pro topidlo na pevná paliva umístěné v hobby dílně, součástí stavby jsou přípojky vody, kanalizace a elektřiny (dále jen „Stavba“ či „Předmětná stavba“).
3. Součástí rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo rovněž stanovení podmínek pro dokončení Stavby.

II. Stručný průběh řízení a obsah žaloby

4. Žalobkyně v úvodu žaloby zdůraznily, že žalobou napadají rozhodnutí stavebních úřadů obou stupňů, kterými byla dodatečně povolena Stavba, která byla vybudována v rozporu s dříve vydaným rozhodnutím Městského úřadu v Polné ze dne 17. 8. 2009, č. j. MUPO-OVŽP/2063,2065/2009-330 Směr (dále též „Původní rozhodnutí“). Původním rozhodnutím bylo výrokem I. rozhodnuto o umístění Stavby a výrokem II. byla Stavba povolena.
5. Výrok II. Původního rozhodnutí, tj. výrok, kterým byla Stavba povolena, byl následně (po delším a žalobkyněmi popsaném procesním vývoji) zrušen rozhodnutím Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 1. 3. 2017, č. j. KUJI 17886/2019, toto rozhodnutí bylo potvrzeno Ministerstvem pro místní rozvoj, konkrétně jeho rozhodnutím ze dne 28. 6. 20147, č. j. MMR-16975/2017-83/1074.

6. Za daných okolností by se jednalo o Stavbu, u níž bylo stavební povolení zrušeno, ale kontrolní prohlídkou na místě samém stavební úřad v Polné zjistil, že Stavba byla provedena jak v rozporu s podmínkami zrušeného výroku II. Původního rozhodnutí (výrok povolující Stavbu), tak v rozporu s podmínkami nezrušeného výroku I. Původního rozhodnutí (výrok o umístění Stavby). S ohledem na nastalý stav situace manželé N., vystupující jako osoby zúčastněné na řízení (dále také jen „Stavebníci“), podali žádost o dodatečné povolení Stavby, konkrétně dne 18. 9. 2017. Městský úřad v Polné usnesením ze dne 25. 9. 2017, č. j. MUPL/6819/2017, postoupil věc o dodatečném povolení Stavby Městskému úřadu v Havlíčkově Brodě.
7. V rámci řízení o dodatečném povolení Stavby se dne 4. 6. 2018 konalo ohledání na místě samém a dne 23. 8. 2018 vydal stavební úřad prvního stupně rozhodnutí, č. j. MHB_ST/1217/2017/Pa-29 JID 58213/2018/muhb, kterým dodatečně povolil Předmětnou stavbu. K odvolání žalobkyň bylo uvedené rozhodnutí zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 10. 12. 2018, č. j. KUJI 91226/2018. Stavební úřad prvního stupně opětovně vydal dodatečné stavební povolení na Předmětnou stavbu, konkrétně dne 30. 8. 2019 pod č. j. MHB_ST/1217/2017/Pa-50 JID 57188/2017/muhb. Uvedené rozhodnutí bylo opětovně k odvolání žalobkyň zrušeno žalovaným, konkrétně jeho rozhodnutím ze dne 6. 3. 2020, č. j. KUJI 23159/2020. Následně vydal stavební úřad prvního stupně dodatečné stavební povolení, které bylo k odvolání žalobkyň potvrzeno žalobou napadeným rozhodnutím a jejich odvolání bylo zamítnuto.
8. Podkladem pro vydání rozhodnutí o dodatečném povolení stavby (a jeho potvrzujícího rozhodnutí žalovaného) byla rovněž závazná stanoviska. Zejména – v kontextu dalšího obsahu žaloby – jde o závazné stanovisko orgánu památkové péče ze dne 2. 4. 2019, č. j. MMJ/SÚ/46136/2019-ZÁD, které bylo k odvolání žalobkyň potvrzeno nadřízeným dotčeným orgánem na úseku památkové péče, závazným stanoviskem Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 13. 1. 2020, č. j. KUJI 3161/2020, OKPP 454/2019.
9. Pokud jde o obsah samotné žaloby, žalobkyně úvodem konstatovaly, že vydání rozhodnutí o dodatečném povolení Stavby ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona brání nesplnění požadavků plynoucích z díkce § 129 odst. 3, zejména písm. a) a c) stavebního zákona. Předmětná stavba narušuje podobu města a jeho památkové zóny, zasahuje tedy do veřejného zájmu a rovněž narušuje, respektive zasahuje do soukromí žalobkyň. V té souvislosti žalobkyně dále konstruovaly i žalobní body.
10. **Prvním žalobním bodem žalobkyně napadaly platnost výroku I. Původního rozhodnutí, tj. výroku o umístění Stavby v Původním rozhodnutí z roku 2009.**
11. Na tento výrok, respektive „rozhodnutí o umístění“ Stavby totiž stavební úřady odkazovaly ve svých rozhodnutích s tím, že tento platí i nadále s ohledem na zásadu presumpce správnosti správních aktů (výrok nebyl nikdy zrušen). Stavební úřady obou stupňů po celou dobu řízení shodně uváděly, že Stavbu v rámci jejího dodatečného povolení umísťují pouze v rozsahu změn jejího umístění (či výšky) oproti původnímu územnímu rozhodnutí (výrok I. Původního rozhodnutí) a ve zbytku na toto odkazovaly.
12. Žalobkyně a) v této souvislosti uvedla, že po celou dobu řízení o dodatečném povolení Stavby (poprvé v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně vydaném jako první v pořadí, tj. dne 23. 8. 2018) poukazovala na skutečnost, že výrok I. Původního rozhodnutí s ohledem na dikci § 93 stavebního zákona pozbyl platnosti, Stavba tedy měla být v rámci rozhodnutí o jejím dodatečném povolení umísťována znovu

jako celek (ne pouze v rozsahu jejího odchýlení se od onoho výroku I. Původního rozhodnutí). Stavební úřady pouhým odkazem na zásadu presumpce správnosti správního aktu (výroku I. Původního rozhodnutí) tedy po celou dobu řízení o dodatečném povolení Stavby řádně a dostatečně nevypořádaly tuto námitku a svůj závěr o presumpci správnosti správního aktu dostatečně neodůvodnily. Otázka platnosti výroku I. Původního rozhodnutí (umísťujícího Stavbu v roce 2009), na který stavební úřady obou stupňů odkazovaly, tak zůstala nezodpovězena.

13. Žalobkyně výše uvedené tvrzení rozváděly dále v tom smyslu, že stavební úřady obou stupňů se s ohledem na výše uvedené nevypořádaly s otázkou, zda ve vztahu k Předmětné stavbě má být vedeno řízení ve smyslu § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, tj. nyní vedené řízení o dodatečném povolení stavby, či zda není na místě vést řízení ve smyslu § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona – opakování stavebního řízení. Dle názoru žalobkyň mělo probíhat řízení ve smyslu § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona a nikoliv podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona.
14. Druhým žalobním bodem žalobkyně napadaly de facto obsah závazných stanovisek orgánů památkové péče, tj. závazné stanovisko orgánu památkové péče ze dne 2. 4. 2019, č. j. MMJ/SÚ/46136/2019-ZáD, a jej potvrzující závazné stanovisko nadřízeného dotčeného orgánu, tedy závazné stanovisko Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 13. 1. 2020, č. j. KUJI 3161/2020, OKPP 454/2019.
15. Žalobkyně namítaly, že Stavba v žádném případě nevyhovuje stanovisku orgánu památkové péče, které bylo podkladem pro výrok o umístění stavby v Původním rozhodnutí – do tohoto byly převzaty parametry, které byly pro Stavbu stanoveny jako závazné z hlediska vyhovění rázu městské památkové zóny. Šlo zejména o výšku Stavby a také velikost oken.
16. Orgán památkové péče v novém stanovisku ze dne 2. 4. 2019 pro účely dodatečného povolení Stavby odkazuje i na původní přípustná závazná stanoviska (stanovisko k Původnímu rozhodnutí z roku 2009 a stanovisko z roku 2010 k žádosti o změnu Stavby před dokončením). V závazném stanovisku z roku 2009 vydaném orgánem památkové péče k Původnímu rozhodnutí byly stanoveny podmínky pro umístění stavby. Šlo o její výšku, která měla být +5,75m od +/- 0,00m, Stavba je však nyní ve skutečnosti vysoká 6,20 m. Další podmínkou byla velikost oken (menší, než jsou nyní).
17. Žalobkyně uvedly, že celé situaci rozumějí tak, že orgán památkové péče Stavbu nově nehodnotil jako takovou již stojící, ale vycházel z toho, že již v minulosti ji svými závaznými stanovisky schválil. To vše přesto, že dle názoru žalobkyň stanoviska dotčených orgánů nemají v první řadě schvalovat, ale právě udávat podmínky pro v tomto případě vzhled a charakter Stavby (tak, jak učinilo závazné stanovisko orgánu památkové péče z roku 2009). Dle názoru žalobkyň se dotčené orgány obou stupňů nezabývaly reálně stojící Stavbou, ale s tím, že ji (avšak v jiné podobě projektové dokumentace) schválily dříve (nižší, s menšími okny), schválily i tu již reálně stojící. Závazná stanoviska jsou postupně (v letech 2009, 2010 a nyní 2019) vydávána stále jako mírnější a bez stanovení podmínek pro Stavbu.
18. Vzhledem k tomu, že má být i nadále platný výrok I. Původního rozhodnutí (umístění Stavby), měla by Stavba být realizována v souladu s podmínkami v původním závazném stanovisku, tedy závazném stanovisku orgánu památkové péče z roku 2009, které bylo závazným podkladem pro vydání Původního rozhodnutí. V tomto směru pochybil

dotčený správní orgán, tj. orgán památkové péče a následně i nadřízený dotčený orgán (Krajský úřad Kraje Vysočina, odbor kultury), který závazné stanovisko z 2. 4. 2019 k odvolání žalobkyně potvrdil.

19. Třetím žalobním bodem žalobkyně napadaly nesprávné vyhodnocení účelu Předmětné stavby, což mělo vliv na další souvislosti.
20. Dílčím žalobním bodem 3.1. žalobkyně od počátku namítají, že Stavba je formálně Stavebníky označena jako garáž, ale dle názoru žalobkyně je stavbou k účelům rekreačním či snad dokonce k bydlení. Žalobkyně odkazovaly na dikci přílohy č. 4 bodu 18 vyhlášky č. 357/2013 Sb., katastrální vyhlášky, kde je definován pojem „garáž“ jako: „*Objekt, případně prostor, který slouží k odstavování nebo parkování silničních vozidel (jednotlivá, řadová nebo hromadná garáž).*“ Tato definice s ohledem na výšku Stavby (zvýšení oproti původní projektové dokumentaci), prostoru pod střechou či velikosti a umístění oken, splněna není, neboť s ohledem na situování a dispozici Stavby je tato jednoznačně určena i k jiným účelům, než je garáž ve smyslu prostoru (objektu) pro parkování silničních vozidel.
21. Dle názoru žalobkyně se stavební úřady nevypořádaly s jejich námitkami stran skutečného, reálného účelu Stavby. Názory žalobkyně v tomto směru nejsou spekulativní (jak uváděly stavební úřady), ale vycházejí ze zkušeností se Stavebníky. Větší výška Stavby a zvětšení oken samo o sobě jasně znamenají, že nejde o stavbu garáže. Půdní prostor nepočítá jen s účelovým využitím, ale s bydlením Stavebníků.
22. Stavba je Stavebníky užívána, ačkoli nedisponuje stavebním povolením a není ani kolaudovaná. Stavba je uzpůsobena tak, že umožňuje Stavebníkům a jejich rodině či blízkým hojně užívat i prostor pod střechou, který ve skutečnosti slouží jako podkroví, přebývat ve Stavbě či tam pořádat společenské události.
23. Špatné vyhodnocení Stavby, respektive jejího účelu má vliv na další posouzení – technické parametry Stavby, odstupové vzdálenosti či umístění a velikost oken.
24. Dílčím žalobním bodem 3.2. žalobkyně napadaly skutečnost, že Stavba garáže má být – s ohledem na svůj skutečný účel – objekt pro rekreaci či dokonce bydlení - posuzována i stran jejího umístění. Na Stavbu má být správně nahlíženo jako na objekt k rekreaci či bydlení a nikoli jako na garáž, to má následně na vliv na posuzování splnění odstupových vzdáleností a dalších technických požadavků.
25. Předmětná stavba vůbec nemá být v obytné oblasti umístěna už jen s odkazem na § 24 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., neboť tyto typy staveb se umísťují mimo plochy bydlení, rekreace, občanského vybavení, smíšené obytné. Stavební úřady opakovaně uvedly, že jde o garáž bez návaznosti na rodinný dům, k němuž by měla případně náležet. Jedná se tedy (dle projektové dokumentace) o pouhou garáž pro dopravní prostředky, která je bez dalšího umístěna v hustě zastavěné ploše bydlení, kde by dle právní úpravy taková Stavba neměla být umístěna vůbec.
26. Stavba stejně tak nesplňuje požadavky stanovené § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., pokud jde o odstupové vzdálenosti. Uvedené ustanovení na Předmětnou stavbu dopadá, neboť u této je nutné vnímat a posuzovat její skutečný účel, kterým není garáž, ale objekt k bydlení či rekreaci, jak žalobkyně opakovaně tvrdí. Ustanovení § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. se vztahuje na stavby garáže, stavby související či podmiňující bydlení, pokud jsou umístěny na pozemku rodinného domu. Uvedené ustanovení by se výkladem

a minori ad maius mělo vztahovat i na stavbu samostatné garáže postavené v oblasti, kde postavena být nemá.

27. V pořadí čtvrtým žalobním bodem žalobkyně uváděly, že z důvodu nesprávného posouzení Stavby (jejího účelu), je zasahováno do jejich soukromí [v daném případě jde opět zejména o žalobní tvrzení žalobkyně a)].
28. Žalobkyně a) uvedla (**žalobní bod 4.1.**), že změnou projektové dokumentace a realizací Stavby tak, že v této je umístěno okno – konkrétně ve štítu, který byl zvýšen o 45 cm oproti původně zamýšlenému a v roce 2009 povolovanému záměru – dochází k zásahu do jejího soukromí. Konkrétně situaci žalobkyně a) nazvala jako potencionální zásah do dlouhodobě zavedené úrovně soukromí. Žalovaný žalobkyni a) s touto námitkou odkazoval na občanskoprávní řízení a tento postup žalobkyně považuje za nedostatečný. Obdobný (nedostatečný) závěr žalovaného platí pro vypořádání námítky žalobkyně a) stran jejího obtěžování popílkem z kamen na tuhá paliva, která jsou ve Stavbě umístěna, a sněhem, který je nahrnován k její nemovitosti.
29. V dalším dílčím **žalobním bodě 4.2.** žalobkyně a) tvrdila, že s posouzením (správným) skutečného stavu a účelu Stavby souvisí i její vyhovění požárně bezpečnostnímu řešení. Podle žalobkyně požárně nebezpečný prostor zasahuje i na pozemky, na kterých se nachází malé stavby. Dle žalovaného postačuje, že bylo vypracováno požárně bezpečnostní řešení, které sice bylo předloženo k posouzení Hasičskému záchrannému sboru Kraje Vysočina, ale podle něj jde o stavbu, pro niž není vydáváno závazné stanovisko, neboť je stavbou jednoduchou, ke které nevykonává státní požární dozor. Doplnil, že sice požárně nebezpečný prostor se zde nachází v důsledku kamen na tuhá paliva, a že tento prostor zasahuje i pozemek p. č. XA, XB a XC v k. ú. X, ale jde o ostatní plochy nebo komunikaci, tedy nezasahuje žádnou stávající stavbu. Neuvedl však, že požárně nebezpečný prostor zasahuje i na pozemek p. č. XD, kde se v bezprostřední blízkosti, resp. přímo na hranici pozemků nachází nyní opravená kolna, která zde stojí již historicky.
30. Obdobně žalobkyně a) napadala nedostatečné posouzení Stavby stran s ní souvisejících terénních úprav (**žalobní bod 4.3.**), které pro ni znamenají, že dochází k podmáčení jejích nemovitostí. V souvislosti s realizací Stavby došlo k terénním úpravám, v jejichž důsledku došlo k navýšení cesty ke Stavbě a k narušení odtokových poměrů v daném místě. Stavební úřady se nedostatečně zabývaly otázkou realizace terénních úprav v daném místě – měly totiž konstatovat, jak vypadá stav nyní oproti tomu, jak vypadal před započítáním realizace Stavby a nikoli pouze konstatovat stav současný. Na to měla navázat úvaha stavebních úřadů, zda došlo ke změně odtokových poměrů.
31. Ke všem výše uvedeným tvrzením a formulovaným žalobním bodům vznášeným primárně žalobkyní a) se v žalobě výslovně připojila rovněž žalobkyně b). Ta nad rámec výše uvedeného dále uvedla, že na jejím pozemku se nachází historická kolna, která nebyla původně zakreslena v situačních výkresech k Předmětné stavbě, následně však byla doplněna. Mezi Předmětnou stavbou Stavebníků a onou kolnou žalobkyně b) je dán rozstup 1,7 m a nikoli 2 m, jak by správně mělo být.

III. Vyjádření žalovaného

32. Žalovaný ve vyjádření ze dne 17. 6. 2021, které bylo doručeno krajskému soudu dne 21. 6. 2021, uvedl, že žaloba je nedůvodná a navrhl její zamítnutí v celém rozsahu. V zásadě

zopakoval tvrzení uvedená v žalobou napadeném rozhodnutí a tato vztahoval k jednotlivým žalobním bodům, jak byly žalobkyněmi uplatněny v žalobě.

IV. Replika žalobkyň

33. Ve své replice ze dne 27. 7. 2021 žalobkyně setrvaly na svých tvrzeních uvedených v žalobě. V některých otázkách svou argumentaci doplnily či dokreslily o celkový kontext, nikoli však způsobem, který by zásadně měnil jejich předchozí argumentaci. Krajský soud tak odkazuje na podání žalobkyň, jež je založeno v soudním spisu na stranách 57 – 59 p. v. Součástí tohoto vyjádření je část nazvaná jako „Osobní vyjádření žalobkyň“ shrnující procesní a reálný vývoj celé Stavby.

V. Vyjádření osob zúčastněných na řízení

34. Žádná z osob zúčastněných na řízení se k projednávané věci nikterak nevyjádřila.

VI. Právní závěry krajského soudu

35. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Věc projednal a rozhodl bez nařízení jednání při splnění podmínek dle ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť všichni účastníci řízení s takovým postupem souhlasili výslovně. Krajský soud přitom vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím právním závěrům.

Právní závěry

36. **Hned první žalobní námitkou žalobkyň [zejména pak argumentačně žalobkyň a)] napadaly platnost výroku I. Původního rozhodnutí, tj. výroku o umístění Stavby v Původním rozhodnutí z roku 2009.**
37. Důvodnost takové žalobní námítky má přitom vliv na rozsah umístění Stavby v rámci rozhodnutí o jejím dodatečném povolení. V dané věci totiž nastala situace, kdy odbor výstavby a ŽP Městského úřadu v Polné vydal dne 17. 8. 2009, pod č. j. MUPO-OVŽP/2063,2065/2009-330 Směr, rozhodnutí, ve kterém výrokem I. podle § 79 stavebního zákona rozhodl o umístění Stavby a pro umístění Stavby stanovil podmínky a výrokem II. podle § 115 stavebního zákona vydal stavební povolení a stanovil podmínky pro provedení Stavby. Následně odvolací orgán - odbor územního plánování a stavebního řádu Krajského úřadu Kraje Vysočina rozhodnutím ze dne 1. 3. 2017, č. j. KUJI 17886/2017, zrušil v přezkumném řízení podle § 97 odst. 3 správního řádu výrok II. Původního rozhodnutí (jak je specifikováno výše) a toto rozhodnutí bylo následně potvrzeno rozhodnutím Ministerstva pro místní rozvoj ze dne 28. 6. 2017, č. j. MMR-16975/2017-83/1074.
38. Stavební úřad prvního stupně poté dospěl k závěru, že na základě těchto rozhodnutí by se v posuzovaném případě jednalo o Stavbu, u níž bylo stavební povolení zrušeno, a vztahovalo by se na ni ustanovení § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona (Stavba by tak byla projednávána v opakovaném stavebním řízení). Následně však bylo správním orgánem prvního stupně při kontrolní prohlídce dne 24. 8. 2017 zjištěno, že Stavba byla provedena v rozporu jak s podmínkami zrušeného výroku II. Původního rozhodnutí, tak i s podmínkami nezrušeného výroku I. Původního rozhodnutí (výrok o umístění

Stavby). Z toho důvodu odbor výstavby a ŽP Městského úřadu Polná zahájil řízení o odstranění Stavby podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona a Stavbu projednával jako stavbu provedenou bez stavebního povolení. Po zahájení tohoto řízení podali Stavebníci žádost o dodatečné povolení Stavby.

39. Dále stavební úřad prvního stupně v prvostupňovém rozhodnutí uvedl, že posoudil Stavbu z hlediska výroku I. Původního rozhodnutí (tento byl následně popsán, stejně jako samotná Stavba). Dále uvedl, že oproti výroku I. Původního rozhodnutí je Předmětná stavba podle situačních výkresů dodaných Stavebníky umístěna odchýlně, a to ve vzdálenosti 3,66 m (místo 3,5 m) od hranice s pozemkem st. p. XE a 3,05 m (místo 2,9 m) od hranice s pozemkem nyní parc. č. XA, výška hřebene sedlové střechy je +6,2 od +/- 0,00. V otázce rozporu Stavby s územním rozhodnutím stavební úřad dospěl k závěru, že z dikce § 129 stavebního zákona nevyplývá, že by v případě Stavby provedené odchýlně od územního rozhodnutí nebylo možné vydat dodatečné povolení.
40. S výše uvedenými závěry a posouzením věci stavebním úřadem prvního stupně (a následně rovněž žalovaným) by šlo obecně souhlasit, v daném případě však žalobkyně vznášela námitku neplatnosti výroku I. Původního rozhodnutí s odkazem na dikci § 93 stavebního zákona. Dle posledně uvedeného ustanovení totiž platí, že: *„Územní rozhodnutí o umístění stavby, změně využití území, změně vlivu užívání stavby na území a o dělení nebo scelování pozemků platí 2 roky ode dne nabytí právní moci, nestanoví-li stavební úřad v odůvodněných případech lhůtu delší, nejdéle však 5 let.“*
41. Posouzení takové námitky má potom vliv, jak již bylo uvedeno shora, na rozsah umísťování Stavby v rámci řízení o jejím dodatečném povolení. Pokud by totiž výrok I. Původního rozhodnutí pozbyl již dříve platnosti, nemohla by být v rámci nynějšího řízení o dodatečném povolení stavby Předmětná stavba umísťována s odkazem na její umístění původní (výrok I. Původního rozhodnutí z roku 2009) se zohledněním reálně nastalých odchylek. Stavba by musela být postupem dle § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona umístěna (a povolena) znovu an block při zohlednění a věcném vypořádání podmínek stanovených zákonem.
42. Sama žalobkyně a) ve svém odvolání ze dne 7. 9. 2018 a jeho doplnění ze dne 14. 9. 2018 (odvolání proti v pořadí prvnímu rozhodnutí o dodatečném povolení Stavby ze dne 23. 8. 2018) výslovně uvedla jako odvolací námitku, že dle jejího názoru výrok I. Původního rozhodnutí není s ohledem na dikci § 93 stavebního zákona platný. Stavební úřad prvního stupně měl ve svém rozhodnutí nahradit územní rozhodnutí, to neučinil a vycházel z již neplatné části rozhodnutí, aniž by tak přezkoumával a fakticky rozhodoval v intencích (požadavcích) územního řízení.
43. Uvedenou námitku žalobkyně a) v zásadě zopakovala i v dalším odvolání ze dne 13. 9. 2019 (k tomu srov. odstavec 12 odvolání) a na tuto svou námitku odkazovala i před vydáním v pořadí posledního rozhodnutí o dodatečném povolení Stavby ve svém vyjádření ze dne 21. 8. 2020. V neposlední řadě jde o první žalobní bod nyní projednávané žaloby.
44. Již v prvním kasačním rozhodnutí (rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 12. 2018, č. j. KUJI/91226/2018) žalovaný uvedenou námitku vypořádal tak, že: *„Právní řád je založen na zásadě presumpce správnosti aktů vydaných orgány veřejné správy, dle níž se má za to, že správní akt je zákonný a správný, a to až do okamžiku, kdy příslušný orgán zákonem předvídanou formou prohlásí správní akt za nezákonný a zruší jej (srov. Hendrych, D. a kol.*

Správní právo. Obecná část. 7. vydání, Praha, C. H. Beck 2009, s. 225, resp. v judikatuře NSS např. rozsudek ze dne 22. 5. 2008, č. j. 6 As 45/2005 – 188). Stavební úřad v napadeném rozhodnutí správně vyvozuje, že výrok I. rozhodnutí stavebního úřadu v Polné o umístění stavby je nadále platný. Územní rozhodnutí se dodatečně nevydává, nahrazuje ho umístění dodatečné povolení stavby, Krajský úřad uvádí, že stavební úřad v dalším řízení by měl posoudit stavbu z hlediska výroku I. rozhodnutí stavebního úřadu v Polné a vše v rozhodnutí řádně odůvodnit.“

45. Uvedený závěr, tj. závěr o tzv. presumpci správnosti správního aktu, konkrétně výroku I. Původního rozhodnutí, byl následně stavebními úřady obou stupňů v průběhu řízení o dodatečném povolení Stavby opakován a přejímán.
46. V rámci prvního žalobního bodu žalobkyně a) poukazuje na skutečnost, že její výše specifikovaná námitka uplatněná v rámci řízení o dodatečném povolení Stavby nebyla vůbec vypořádána, dodala rovněž, že závěry stavebních úřadů o tom, že výrok I. Původního rozhodnutí podléhá presumpci správnosti správního aktu, není náležitě odůvodněn.
47. K výše uvedenému krajský soud uvádí, že první žalobní námitka je důvodná.
48. Nicméně ještě před kompletním vypořádáním této námitky považuje krajský soud za potřebné zmínit, jak je to s onou „platností“ rozhodnutí v nyní posuzovaném případě. Původní rozhodnutí z roku 2009 totiž obsahovalo výrok o umístění Stavby, ale i výrok o jejím povolení. Odkaz žalobkyň na dikci § 93 stavebního zákona nemusí být bez dalšího zcela přiléhavý, neboť podle § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona nepozbývá územní rozhodnutí (výrok o umístění stavby) platnosti, pokud je v době jeho platnosti vydáno pravomocné stavební povolení (což byl v posuzovaném případě výrok II. Původního rozhodnutí).
49. Pokud bychom dospěli k závěru, že výrok II. Původního rozhodnutí znamenal aplikaci dikce § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona, nemohlo by územní rozhodnutí, respektive výrok I. Původního rozhodnutí o umístění stavby nikdy pozbyt platnosti. Tento závěr však krajský soud nesdílí.
50. V daném případě, tj. v případě Původního rozhodnutí, totiž de facto probíhalo tzv. společné řízení ve smyslu § 140 správního řádu. Aplikace dikce § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona tak byla vyloučena a platnost aktu se posuzovala k rozhodnutí jako celku. K obdobnému závěru dospěl následně i zákonodárce, který k 1. 1. 2019 přijal do stavebního zákona právní úpravu tzv. společného územního a stavebního řízení (k tomu srov. § 94j a násl. stavebního zákona), kde v dikci § 94p odst. 5 je regulována platnost takového rozhodnutí jako celku. V tomto duchu nadto znělo poučení účastníků v Původním rozhodnutí. Aplikace dikce § 93 odst. 4 písm. a) stavebního zákona tak je v případě onoho Původního rozhodnutí s ohledem na výše uvedené vyloučena.
51. Konečně již k samotnému právnímu vypořádání žalobního bodu č. 1 žalobkyň krajský soud uvádí, že argumentace presumpcí správnosti správních aktů je v posuzované věci absolutně nepřiléhavá a tato námitka žalobkyň - de facto napadající to, v jakém rozsahu má být Stavba v jejím dodatečném povolování rovněž umístována [k tomu srov. § 129 odst. 3 písm. c) předposlední věta stavebního zákona] – zůstala nevypořádána. Stavební úřady tak při dodatečném povolování Stavby odkazovaly na rozhodnutí (výrok I.

Původního rozhodnutí), u kterého nezkoumaly jeho platnost ve smyslu § 93 stavebního zákona – nadto k námitce žalobkyně.

52. Platnost správního rozhodnutí je předpokladem pro to, aby rozhodnutí mohlo mít účinky na hmotněprávní nebo procesněprávní poměry určených jednotlivců. Závaznost rozhodnutí správního orgánu pro účastníky se odvozuje až od právní moci rozhodnutí, přičemž ovšem pro okamžik, kdy nastává právní moc, je podstatný právě okamžik platnosti. Platnost správního rozhodnutí je tedy nezbytnou podmínkou pro to, aby toto rozhodnutí nabylo právní moci a aby se stalo účinným a vykonatelným (k tomu srov. např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2012, č. j. 1 As 106/2010 – 83).
53. Vedle toho správnost správního aktu je spojována mimo jiné se zásadou ochrany práv nabytých v dobré víře (k tomu srov. § 2 odst. 3 správního řádu). Správní rozhodnutí je veřejnou listinou, již považujeme za pravou (vydanou orgánem, který k jeho vydání měl pravomoc a vydal je v mezích své působnosti, resp. příslušnosti), není-li prokázán opak. Obsah rozhodnutí je považován za správný (pravdivý, souladný se skutkovým stavem i právem), není-li rozhodnutí jako věcně nesprávné změněno či jako nezákonné (v rozporu s právem) zrušeno (k tomu srov. Frumarová, K., Grygar, T., Pouperová, O., Škurek, M. Správní právo procesní. 1. vydání. Praha: C. H. Beck, 2021, s. 285.).
54. S ohledem na výše uvedené teoretické vymezení je zřejmé, že otázka platnosti rozhodnutí ve smyslu § 93 stavebního zákona není vypořádána odkazem na presumpci správnosti daného aktu. Mezi účastníky řízení je nesporné, že výrok I. Původního rozhodnutí (umístění stavby) zrušen nebyl a byl vydán stavebním úřadem v mezích jeho kompetencí, to však neznamená, že v době, kdy bylo s realizací Předmětné stavby započato, byl ještě akt ji umísťující (tehdy i povolující) v platnosti. Touto otázkou se stavební úřady po celou dobu řízení o dodatečném povolení stavby nikterak nezabývaly a tuto námitku žalobkyně nevypořádaly.
55. Spíše nad rámec nutného krajský soud považuje za vhodné rovněž zmínit, že žalobkyněmi uplatněný první žalobní bod je sice bodem důvodným, nicméně jejich další myšlenková konstrukce je již mylná. Žalobkyně totiž zároveň uvedly, že Předmětná stavba neměla být (s odkazem na jejich první žalobní bod) dodatečně povolována podle § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, ale podle § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona. Tento závěr však krajský soud se žalobkyněmi nesdílí. Dle dikce § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona platí, že: „*Stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem nebo bez opatření nebo jiného úkonu toto rozhodnutí nahrazující anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.*“ V případě § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona platí, že: „*Stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku nebo stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené podle rozhodnutí nebo opatření vyžadovaného stavebním zákonem, které bylo pravomocně zrušeno a stavba nebyla povolena v opakovaném stavebním řízení.*“
56. I v případě, že by rozhodnutí o umístění Předmětné stavby (výrok I. Původního rozhodnutí) pozbylo platnosti (touto otázkou se bude muset žalovaný opětovně zabývat v dalším řízení), nenastane předpoklad dikce § 129 odst. 1 písm. e) stavebního zákona, ale stále jde o situaci, kterou předpokládá dikce § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona. Šlo by totiž o situaci, kdy Stavba byla provedena bez rozhodnutí o umístění stavby, neboť

toto nebylo nikdy zrušeno (pouze mohlo pozbýt platnosti, jak je již ostatně opakovaně uvedeno výše).

57. **V pořadí druhým žalobním bodem žalobkyně napadaly obsah závazných stanovisek orgánů památkové péče**, tj. závazné stanovisko orgánu památkové péče ze dne 2. 4. 2019, č. j. MMJ/SÚ/46136/2019-ZáD, a je potvrzující závazné stanovisko nadřízeného dotčeného orgánu, tedy závazné stanovisko Krajského úřadu Kraje Vysočina ze dne 13. 1. 2020, č. j. KUJI 3161/2020, OKPP 454/2019.
58. Ve vztahu k této žalobní námitce, jak je detailněji uvedena výše v části popisující obsah žaloby, je však nutné zdůraznit, že žalobkyně nenapadají obsah vydaných závazných stanovisek nikterak konkrétně. Z žaloby je zřejmé, že problém žalobkyně spatřují v tom, že byla vydána stanoviska nová, která oproti těm původním zmírňují podmínky pro Předmětnou stavbu stran požadavků ochrany památkové péče v okolí.
59. Krajský soud v této souvislosti zdůrazňuje, že „nový záměr“ (respektive ten, který se pro odchýlení se od původního rozhodnutí o umístění a ke kterému bylo současně zrušeno stavební povolení, a tedy se dodatečně povoluje) vyžaduje vydání nového závazného stanoviska, k tomu ostatně srov. § 4 odst. 4 stavebního zákona. S ohledem na skutečnost, že Stavba je nyní dodatečně povolována – s ohledem na skutkový vývoj a souvislosti, jak již byly popsány – bylo nutné vyžádat si „nová“ závazná stanoviska reagující na projektovou dokumentaci odpovídající reálnému stavu Stavby.
60. Je pravdou, že v ideálním případě je závazné stanovisko vydáváno před započatím realizace stavby, nicméně v nastalé situaci je stanovisko vydáváno ke Stavbě již existující. Takový postup však stavební zákon nezapovídá, předvídá jej, a to samotnou právní úpravou řízení o dodatečném povolení stavby, které „vstupuje“ za podmínek stanovených zákonem do řízení o odstranění stavby a reaguje tak na právem předvídaný a nastolený stav.
61. I pokud došlo v nyní vydaných závazných stanoviscích ke zmírnění podmínek na Stavbu oproti stanoviskům vydaným původně (k původní projektové dokumentaci, od které se Stavebníci odchýlili), automaticky to neznamená, že závazná stanoviska jsou v rozporu se zákonem, jsou nepřezkoumatelná či jinak vadná.
62. Krajský soud na tomto místě konstatuje, spíše v obecné rovině s ohledem na obecnou žalobní námitku žalobkyň (k tomu srov. rozhodnutí rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78), že závazná stanoviska orgánů památkové péče jsou přezkoumatelná, souladná se zákonem a vydána procesně předvídaným způsobem. Argumentace v nich je logická a závěry z nich plynoucí na tuto argumentaci jasně navazují.
63. Druhá žalobní námitka žalobkyň tak není důvodná.
64. **Třetí žalobní námitkou žalobkyně napadaly nesprávné vyhodnocení účelu Předmětné stavby, což mělo vliv na další souvislosti. Stavba je formálně Stavebníky označena jako garáž, ale dle názoru žalobkyň je stavbou k účelům rekreačním či snad dokonce k bydlení.**
65. Pokud jde o posouzení účelu Předmětné stavby, vycházely stavební úřady obou stupňů ze zjištění stavebního úřadu prvního stupně, která byla učiněna v rámci ohledání dne 4. 6. 2018. Stavebním úřadem bylo posouzeno, že účel dodatečně povolované Stavby odpovídá předložené projektové dokumentaci. V této souvislosti krajský soud připomíná rovněž

rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 8. 2009, č. j. 8 As 51/2008 – 101, dle kterého: „Na stavebním úřadu je, aby vždy posoudil kvalifikaci předmětné stavby, přičemž vychází ze všech skutečností zjištěných v průběhu stavebního řízení, především z projektové dokumentace...“

66. Z žalobou napadeného rozhodnutí, stejně jako z rozhodnutí stavebního úřadu prvního stupně, jednoznačně plyne popis Předmětné stavby, to vše v návaznosti na zjištění na místě samém a předloženou projektovou dokumentaci.
67. Za nastalé situace jsou Stavebníci nadto povinni užívat Předmětnou stavbu (nyní nebo v budoucnu po jejím dokončení) v souladu s jejím dodatečným povolením – tedy jako garáž. Z dikce § 119 odst. 1 stavebního zákona plyne, že: „*Dokončenou stavbu, popřípadě část stavby schopnou samostatného užívání, uvedenou v § 103 odst. 1 písm. e) bodech 4 až 8, nebo stavbu, u které postačí ohlášení stavebnímu úřadu podle § 104 odst. 1 písm. a) až d) a k) nebo podle zvláštního právního předpisu, nebo pokud vyžaduje stavební povolení, a jedná-li se o a) stavbu veřejné infrastruktury, b) stavbu, jejíž vlastnosti nemohou budoucí uživatelé ovlivnit, c) stavbu, u které bylo stanoveno provedení zkušebního provozu, d) změnu stavby, která je kulturní památkou, e) vodní dílo podle § 15a odst. 3 vodního zákona, lze užívat pouze na základě kolaudačního souhlasu, nebo kolaudačního rozhodnutí. Stavebník zajistí, aby byly před započítáním užívání stavby provedeny a vyhodnoceny zkoušky a měření předepsané zvláštními právními předpisy.*“
68. Z uvedeného je zřejmé, že Předmětná stavba právní úpravě § 119 a násl. stavebního zákona stran kolaudace nepodléhá. Rozhodujícím je tak dikce § 126 odst. 1 stavebního zákona, dle které: „*Stavbu lze užívat jen k účelu vymezenému zejména v kolaudačním rozhodnutí, v oznámení o užívání stavby nebo v kolaudačním souhlasu. Nevyžaduje-li stavba kolaudaci podle § 119 odst. 1, lze ji užívat jen k účelu vymezenému v povolení stavby.*“
69. Povinností Stavebníků je potom užívání Stavby, která nepodléhá kolaudaci, ohlásit stavebnímu úřadu – k tomu srov. § 152 odst. 5 stavebního zákona. Pokud budou Stavebníci užívat Předmětnou stavbu v rozporu s tím, k čemu je v dodatečném povolení určena (jako garáž), naplňují skutkovou podstatu přestupku podle § 178 odst. 1 písm. g) stavebního zákona. Dle posledně uváděného ustanovení totiž platí, že: „*Fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 126 odst. 1 užívá stavbu v rozporu s účelem vymezeným v kolaudačním rozhodnutí, v kolaudačním souhlasu nebo v oznámení o užívání stavby, nebo s účelem vymezeným v povolení stavby, nevyžaduje-li stavba kolaudaci, nebo takové užívání umožní jiné osobě.*“
70. Krajský soud tedy dospívá k závěru o nedůvodnosti v pořadí třetí vznesené námitky, neboť stavební úřady obou stupňů se zabývaly účelem Předmětné stavby a tuto vyhodnotily jako garáž s ohledem na náležitá skutková zjištění. Pokud by Stavebníci užívali Stavbu v rozporu s jejím deklarovaným účelem, nastupují jiné mechanismy regulace, jak jsou podrobněji uvedeny výše. Nic potom žalobkyním nebrání podat podnět stavebnímu úřadu, který se následně může rozporu v užívání Stavby zabývat a Stavebníky dokonce sankcionovat, a to uložením pokuty až do výše 500 000 Kč dle § 178 odst. 3 písm. c) stavebního zákona.
71. S ohledem na skutečnost, že stavebními úřady byla Předmětná stavba stran svého účelu hodnocena v souladu se zákonem, nedůvodným je třetí žalobní bod stran těchto tvrzení žalobkyně.

72. Pokud jde o vymezení účelu Stavby v návaznosti na posouzení jejího umístění, zde krajský soud dospívá k závěru o nedůvodnosti celého třetího žalobního bodu, neboť účel Stavby, jak byl vymezen stavebními úřady s ohledem na vše výše uvedené, ob stojí. Problematikou odstupových vzdáleností ve smyslu § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb. se stavební úřad řádně zabýval na str. 3 rozhodnutí o dodatečném povolení stavby a s těmito závěry se krajský soud ztotožňuje.
73. Dikce § 24 odst. 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb. reguluje stavby garáží nikoli pro účely umístění soukromých motorových vozidel v řádu jednotek pro běžné účely, nýbrž velkoplošné (případně patrové) garáže jako samostatné budovy sloužící pro odstavení motorových a jiných vozidel blíže neurčených osob s potřebou dočasného parkování.
74. Pokud jde o čtvrtou žalobní námitku, tato podobně jako třetí navazuje na problematiku „řádného“ určení účelu Předmětné stavby, nyní v návaznosti na zásah do soukromí žalobkyň.
75. V případě dílčího žalobního bodu 4.1. se krajský soud ztotožňuje se stavebními úřady a jejich odkazem na řízení před civilními soudy. Jak již bylo uvedeno výše, stavební úřady obou stupňů Předmětnou stavbu náležitě hodnotily, dospěly k závěru, že v souladu s projektovou dokumentací se jedná v případě onoho „problematického okna ve štítě“ o okno umístěné do podstřešního prostoru bez účelového využití – půdy přístupné pouze žebříkem a stropním výlezem. Z toho lze usuzovat, že se bude jednat o prostor, kde se Stavebníci budou zdržovat pouze výjimečně – příležitostně. V takovém případě nemůže dojít nad mírou přiměřenou místním poměrům k zásahu do soukromí žalobkyň [zejména žalobkyně a)].
76. S ohledem na skutečnost, že Předmětná stavba není určena k bydlení či rekreaci, dospěly stavební úřady ke správnému závěru, že zde potenciál obtěžování pohledem a narušování soukromí žalobkyň ze strany Stavebníků není takový, aby mohl bránit v umístění onoho okna. To vše opět s ohledem na stanovený účel Předmětné stavby.
77. Pokud by však žalobkyně byly nad míru přiměřenou místním poměrům, jak předvídá dikce § 1013 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. z.“), obtěžovány, nic jim nebrání domáhat se ochrany soukromoprávní cestou. Právě relativně nová právní úprava dikce § 1013 o. z. na rozdíl od předchozí právní úpravy doplnila požadavek přiměřenosti obtěžování vzhledem k *místním* poměrům. Před nabytím účinnosti o. z. bylo uvedené dovozováno pouze judikatorně. V konkrétním případě by tak bylo zkoumáno, zda s ohledem na lokaci staveb, jejich způsob využití a další okolnosti je zde požadavek stanovený v dikci § 1013 dán či nikoli a dle toho by soud volil prostředek k nápravě (v návaznosti na žalobní žádání žalobkyň).
78. Obdobné platí i ohledně sněhu či popílku, které jsou tzv. pevnými imisemi a dopadá na ně výše uvedené.
79. Pokud jde **dílčí žalobní námitku 4.2** a požárně bezpečnostní řešení Předmětné stavby, tato je rovněž nedůvodná. Žalovaný ve svém rozhodnutí uvádí a z obsahu správního spisu plyne, že součástí žádosti o dodatečné povolení Stavby je požárně bezpečnostní řešení datované k březnu 2019. Uvedené požárně bezpečnostní řešení bylo předloženo k posouzení Hasičskému záchrannému sboru Kraje Vysočina, který vydal dne 9. 4. 2019 k dodatečně povolované Stavbě sdělení, ve kterém je uvedeno, že požárně nebezpečný prostor zasahuje na pozemky parc. č. XA a na pozemek parc. č. XB a parc. č. XC (vše

ostatní plocha nebo komunikace). Dotčený orgán na úseku požární ochrany uvedl, že k Předmětné stavbě se nevydává závazné stanovisko, neboť tato Stavba je stavbou jednoduchou. Požárně nebezpečný prostor Stavby nezasahuje žádnou okolní stavbu, nezasahuje na žalobkyní a) namítaný pozemek parc. č. XD, jak vyplývá z výkresu zakreslení požárně nebezpečného prostoru č. C-02.

80. Následně zejména žalobkyně a) napadala nedostatečné posouzení Stavby stran s ní souvisejících terénních úprav (**žalobní bod 4.3.**), které pro ni znamenají, že dochází k podmáčení jejich nemovitostí. Dle názoru žalobkyně a) došlo v souvislosti s realizací Stavby k terénním úpravám, v jejichž důsledku došlo k navýšení cesty ke Stavbě a k narušení odtokových poměrů v daném místě.
81. Žalobkyně a) zejména uváděla, že s problematikou terénních úprav se stavební úřady zabývaly nedostatečně, neboť adekvátně nehodnotily předchozí stav a stav současný.
82. Uvedený dílčí žalobní bod je rovněž nedůvodný. Stavební úřady se zabývaly otázkou terénních úprav realizovaných v souvislosti s Předmětnou stavbou a dospěly k závěru, že tyto nepodléhají regulaci z jejich strany. Pokud jde o srážkové vody, nemá Předmětná stavba vliv na nemovitosti žalobkyně a), neboť mezi pozemky je umístěna místní komunikace.
83. Krajský soud k uvedenému poznamenává, že žalobkyně a) v žalobě pouze spekuluje o tom, zda bylo vypořádání její námitky stran podmáčení jejich pozemků, respektive terénních úprav souvisejících s realizací Předmětné stavby dostatečné, sama však neuvádí, v čem by dostatečné být nemělo. Z jejího žalobního tvrzení tak není zřejmé, v čem konkrétně dle jejího názoru stavební úřady pochybily či jaké konkrétně se dopustily vady, která mohla znamenat nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí (či rozhodnutí stavebního úřadu prvního stupně). Ve zbytku krajský soud odkazuje na vyčerpávající vypořádání této námítky uvedené zejména v odstavci č. 15 a na str. 6 – 7 rozhodnutí stavebního úřadu prvního stupně.
84. K dílčímu doplnění tvrzení, které bylo v žalobě na konci její strany 14 vzneseno ještě žalobkyní b), krajský soud uvádí, že tímto nebyl formulován žádný další žalobní bod. Pokud jde o problematiku odstupových vzdáleností, tyto byly řešeny výše, stejně jako pokud jde o požárně bezpečnostní řešení Předmětné stavby. Žalobkyně b) ve svých dílčích tvrzeních pouze poukázala na skutečnost, že na jejím pozemku se nachází historická kolna, která nebyla původně zakreslena v situačních výkresech k Předmětné stavbě, následně však byla doplněna. Mezi Předmětnou stavbou Stavebníků a onou kolnou žalobkyně b) je dán rozestup 1,7 m a nikoli 2 m, jak by dle názoru žalobkyně b) mělo být. Krajský soud opětovně zdůrazňuje, že na Předmětnou stavbu se nevztahuje díkce § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., jak je již detailně rozebráno výše.

VIII. Závěr a náklady řízení

85. S ohledem na vše výše uvedené, zejména však žalobní bod č. 1 žaloby, krajskému soudu nezbylo, než rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 1. 2021, č. j. KUJI 5009/2021, sp. zn. OUP 436/2020 Sch-2, zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení v souladu s § 78 odst. 1 s. ř. s. Důvod pro zrušení rovněž rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve smyslu § 78 odst. 3 s. ř. s. krajský soud neshledal, neboť by v tomto směru nepřipustně nahrazoval činnost žalovaného.

86. V dalším řízení se tak žalovaný (potažmo stavební úřad prvního stupně) bude muset vypořádat s tím, zda rozhodnutí o umístění stavby, konkrétně tedy výrok I. Původního rozhodnutí, na který stavební úřady obou stupňů v řízení o dodatečném povolení Stavby odkazovaly, nepozbyl platnosti ve smyslu stavebního zákona. Za účelem takového zjištění se typicky nabízí dohledání oznámení o zahájení Stavby, které museli Stavebníci dříve ve vztahu ke stavebnímu úřadu učinit.
87. Posouzení platnosti výroku o umístění Předmětné stavby v Původním rozhodnutí má potom vliv, jak již bylo uvedeno shora, na rozsah umísťování Stavby v rámci řízení o jejím dodatečném povolení. Pokud by totiž výrok I. Původního rozhodnutí pozbyl již dříve platnosti, nemohla by být v rámci nynějšího řízení o dodatečném povolení stavby Předmětná stavba umísťována s odkazem na její umístění původní (výrok I. Původního rozhodnutí z roku 2009) se zohledněním reálně nastalých odchylek. Stavba by musela být postupem dle § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona umístěna (a povolena) znovu an block při zohlednění a věcném vypořádání podmínek stanovených zákonem.
88. K tomu krajský soud v obecné rovině připomíná, že v řízení o dodatečném povolení stavby se přiměřeně aplikují § 90, § 110 - § 115 stavebního zákona, jak ostatně explicitně plyne z dikce § 129 odst. 2 stavebního zákona. Tomu potom musí odpovídat argumentace a odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu tu kterou stavbu dodatečně povolující.
89. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud dle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že procesně plně úspěšné žalobkyně mají proti žalovanému nárok na náhradu nákladů řízení **v celkové výši 19 165 Kč**. Náklady řízení tvoří soudní poplatek ve výši **2 x 3 000 Kč**, tedy za každou ze žalobkyň.
90. Dále krajský soud zohlednil skutečnost, že v řízení vystupovaly na straně žalující žalobkyně dvě s tím, že jejich argumentace byla v zásadě podobná, avšak v dílčích aspektech se lišila. Krajský soud proto přistoupil k aplikaci § 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), dle kterého, jde-li o společné úkony při zastupování nebo obhajobě dvou nebo více osob, náleží advokátovi za každou takto zastupovanou nebo obhajovanou osobu mimosmluvní odměna snižená o 20 %.
91. Mimosmluvní odměna advokáta by bez aplikace § 12 odst. 4 AT vycházela z § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 AT (3 100 Kč za jeden úkon právní služby) ve výši 6 200 Kč (tj. za dva úkony právní služby – převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby). Za úkon v podobě repliky ze dne 27. 7. 2021 krajský soud již náhradu nákladů nepřiznal, neboť v této jsou v zásadě jen zopakovány již v žalobě vznesené žalobní body. Nejde tak o úkon uplatněný důvodně a efektivně k hájení práv žalobkyň ve smyslu § 60 odst. 1 s. ř. s. Dále náhradu nákladů řízení představuje paušální náhrada hotových výdajů zástupce žalobkyň ve výši 2 x 300 Kč dle ustanovení § 13 odst. 3 AT za celkem dva účelně vynaložené výdaje zástupce žalobkyň, tj. 600 Kč. Při zastupování pouze jedné z žalobkyň by náhrada nákladů v podobě mimosmluvní odměny (zatím vyjma SOP a DPH) činila 6 800 Kč. Při snížení této odměny o 20 % jde o částku 5 440 Kč za jednu z žalobkyň. Za obě žalobkyně tak jde celkem o částku ve výši **10 880 Kč**. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobkyň je plátcem DPH, je odměna zvyšována o 21 % DPH. Z daňového základu 10 880 Kč tak jde o částku ve výši **2 285 Kč**. Náhrada nákladů řízení žalobkyň tak celkem činí částku 19 165 Kč.

Výše uvedenou částku je žalovaný povinen zaplatit žalobkyním v souladu s § 64 s. ř. s. a § 149 odst. 1 o. s. ř. k rukám zástupce žalobkyně.

92. O náhradě nákladů osob zúčastněných na řízení krajský soud rozhodl podle § 60 odst. 5 s. ř. s., jak je uvedeno ve výroku III. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 16. září 2021

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu